

“ÖNCÜ İKTİBAS”

Gündemle Yüz Yüze – Gazete Yazıları Seçkisi - Yıl: 5 Sayı: 20

Kudüs... Bir sınav kağıdı... Her Mü'min kulun önünde...

sayesinde bölgeye kısa süre içerisinde barış geleceğini savunmuştu. Tam aksine İsrail ise bu anlaşmalardan cesaret alarak Batı Şeria ve Kudüs'te yaşa dışı Yahudi yerleşimlerini genişletmeye devam etti.

Trump'ın politikasını değiştirmeyen Biden Yönetimi Gazze'de sivilleri katleden İsrail'in kendini savunma hakkı olduğunu duyurdu. Temsilciler Meclisi'nin Demokrat Partili Başkanı Nancy Pelosi ve önemli komitelerin başkanları aynı nakaratı tekrar ettiler. Cumhuriyetçiler de tam tekmil İsrail'in yanındalar. Bugün Gazze'de ve Kudüs'te yaşanan olaylarda siyaseten dahil olan Trump ise yaptığı bir açıklamada Biden'ı İsrail'e zayıf bir destek vermekle suçladı.

Son birkaç yıldır Demokrat Parti içinde İsrail'e verilen koşulsuz destek tartışılıyor. Bu yılın başlarında GALLUP'un yaptığı bir kamuoyu araştırmasına göre Demokrat Parti'ye oy veren seçmenlerin yüzde 53'ü ABD'nin Filistinlilerle barış yapması için İsrail'e baskı uygulaması gerektiğini düşünüyor. 2008'de yapılan araştırmaya kıyasla bu oran yüzde 20 artış gösterdi.

Demokrat Parti'nin İlerici-Sol kanadı İsrail desteğinin koşullara tabii tutulması için Biden'a çağrı yapıyorlar. Bu çağrılar temel insan haklarını ihlal ettiği sürece İsrail'e askerî yardımın durdurulmasını da içeriyor. Biden ile “İlerici Demokratlar” arasında ciddi bir ihtilaf yaşanıyor. Demokratlar'ı bölen bu ihtilaflara rağmen Biden koşulsuz İsrail desteğinden vazgeçmiyor.

ABD her yıl İsrail'e yaklaşık 4 milyar dolar askerî yardımda bulunuyor. İsrail ayrıca diğer ABD yardımlarından da istifade ediyor. ABD, bölgedeki rejimlere silah satışlarında bile İsrail onayı arıyor. Bu onayın gerekçesiye İsrail'in bölgedeki askerî üstünlüğüne halel getirmemek.

Oysa İsrail 1979'de Mısır ile barış anlaşması imzaladı. İsrail Ürdün ile de benzer bir anlaşma yaptı. “İsrail Lobisi”nin baskısıyla ABD Irak'ı işgal ederek paramparça etti. Nobel Ödüllü ekonomist Joseph Stiglitz ve Harvard profesörü Linda Bilmes 2010'da yayınladıkları bir makalede Irak Savaşı'nın maliyetinin 3 trilyon doları geçtiğini belirtiyorlar. Makaleye göre Irak savaşı hem ABD'nin federal borcunu artırdı ve hem de 2008'deki finansal krizi çok daha şiddetlendirdi.

Bütün bu gelişmelere rağmen ABD yönetimleri İsrail'e askerî yardımın oranını artırdılar. İsrail ABD'nin koşulsuz askerî, ekonomik ve siyasi desteği sayesinde Filistinlilere hayatı zehir eden yıkıcı bir savaş makinesine dönüştürüldü. ABD'nin sözde barış projeleriye Filistin meselesini çözüme kavuşturmaktan ziyade zamana yayma ve oyalama politikalarından öteye geçmedi.

İsrail ABD desteğiyle ırkçı bir rejime dönüştü. Bu durum İsrail'in kurulmasını onaylayan Birleşmiş Milletler'in gerekçeleriyle de çelişiyor. ABD'nin veto desteği yüzünden BM'nin İsrail kararları da uygulanamıyor. İlhâkçı Yahudiler Kudüs'te ve diğer şehirlerde “Araplara ölüm” sloganlarıyla Filistinlilere saldırmaya başladılar. Netanyahu Hükümeti'nin Yahudi toplumunu giderek radikalleştiren politikalarının nasıl bir sürece evrileceğiyle ortada.

Sonuç itibarıyla İsrail bütün bölgeyi kitleyen bir canavara dönüştü. İsrail'in bu hale gelmesindeki en büyük hisse ABD'ye ait. İsrail'in kendini savunma hakkı olduğunu ilân eden Joe Biden'ın dili Filistinlilerin yaşamlarının da değerli olduğunu bir türlü söyleyemiyor. Bu sessizlik suç ortaklığı değil midir? İsrail tarafından katledilen mazlum Filistinli kadınların ve çocukların kanından ABD de mesuldür. ABD ellerini yıkayarak bu vebalden yakasını sıyıramaz.

Abdullah MURADOĞLU / Yeni Şafak / 20 Mayıs 2021

Derya Öncü Anadolu Lisesi Kültür Edebiyat Kulübü Yayınıdır.

II. ABDÜLHAMİD FİLİSTİN'E YAHUDİ GÖÇÜNÜ ENGELLEMİŞTİ

19. yüzyılın ikinci yarısında Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmasını hedefleyen siyonizm hareketi ortaya çıktı. Avrupa ve Rusya'dan kovulan Yahudiler'i Filistin ve Kudüs'e yerleştirmek için faaliyete geçtiler. II. Abdülhamid, Yahudiler'in 19. yüzyılın sonlarında Filistin'e yerleşmelerini engelleyerek, İsrail'in kurulmasından sonra bölgede 70 senedir cereyan eden katliamları yarım asır geciktirdi

Yahudiler, 1881'de Odessa'da "Sion Aşıkları" adlı bir dernek kurdular. Amaçları Yahudiler'in Filistin ve Kudüs'e yerleşmelerini sağlamaktı. Bu yıllarda 5 bin kadar Yahudi, Filistin'e göçetmişti. Bu yıllarda Filistin'de 430 bin Müslüman, 55 bin Hristiyan ve 35 bin Yahudi yaşıyordu. Osmanlılar, meselenin farkına varınca Yahudi göçüne engel almaya çalıştılar. Bu konuda Vahdettin Engin, Tufan Buzpınar ve Ahmet Kavas'ın araştırmaları vardır.

FİLİSTİN'E GÖÇ YASAK

II. Abdülhamid başta olmak üzere, Osmanlı devlet adamları Yahudi göçünün Filistin'de kritik dengelere bağlı mevcut durumu bozacağı ve bölgeyi karıştıracığı kanaatindeydiler. **Sultan Abdülhamid**'in 1880 yılında çıkardığı iradesiyle Yahudiler'in Filistin'e göçmen olarak yerleşmelerinin kapısı kapatıldı. Osmanlı tebaası olan Yahudiler'in Filistin'den toprak satın almaları yasaklandı. Hac amaçlı olarak Kudüs'ü ziyaret edecek Yahudiler ise Osmanlı konsolosluklarından vize almak, Filistin'e girerken geri döneceklerine dair teminat parası yatırmak ve girişlerinden itibaren 30 gün içinde Filistin'i terketmek şartıyla gelebildiler.

Birçok ülkeden kovulmuş, perişan durumda yerleşecek yer arayan Yahudiler'in durumuna acıyan Osmanlı yönetimi, 1882'de Yahudiler'in Filistin haricinde gösterilecek yerlerde 100-150 haneyi geçmeyecek şekilde yerleşmeleri şartıyla ülkeye kabul edilebilecekleri kararını aldı. Ancak mahalli yöneticiler ve bölge halkının bir kısmı, hükümetin yasağına rağmen büyük paralar karşılığında Yahudiler'e toprak sattılar. Yahudiler, kendilerine sempati duyan Araplar'a da toprak satın aldırıldılar. II. Abdülhamid, bu gelişmeler üzerine bölgedeki boş devlet arazilerinden bir kısmını şahsi mal varlığı olarak satın aldı.

HERZL'İN HAYALİ SUYA DÜŞTÜ

1895'ten itibaren, siyonizmi milletler arası bir politika haline getirmek isteyen **Theodor Herzl** sahneye çıktı. Çeşitli araçlar vasıtasıyla Yahudiler'e Filistin'de toprak sağlamak için II. Abdülhamid'e ulaşip fikrini hayata geçirmeye çalıştı. **Herzl**, araçlardan netice alamayınca meseleyi bizzat **Sultan Abdülhamid**'le görüşmek istedi ve 1896 Haziran'ında İstanbul'a geldi, ancak padişahla görüşemedi.

II. Abdülhamid'le doğrudan ilişki kurabilen ve sultanın Avrupa'daki hafiyelelerinden biri olan Polonyalı

asilzade **Newlinski, Herzl**'in ısrarlarıyla konuyu sultanla konuştu. Sultanın **Newlinski**'ye cevabını **Herzl** hatıralarında şöyle nakleder: "Eğer Bay **Herzl** senin benim arkadaşım olduğun gibi arkadaşın ise, ona söyle bu meselede ikinci bir adım atmasın. Ben bir karış bile olsa toprak satmam, zira bu vatan bana değil milletime aittir. Milletim bu imparatorluğu kanlarını dökerek kazanmış ve yine kanları ile mahsuldar kılmıştır. O bizden ayrılıp uzaklaşmadan tekrar kanlarımızla örteriz. Benim Suriye ve Filistin alaylarımın askerleri birer birer Plevne'de şehit düşmüşlerdir. Bir tanesi dahi geri dönmek üzere hepsi muharebe meydanında kalmışlardır. Türk imparatorluğu bana ait değildir, Türk milletindir. Ben onun hiçbir parçasını vermem. Bırakalım Yahudiler milyarlarını saklasınlar, benim imparatorluğum parçalandığı zaman onlar Filistin'i hiç karşılıksız ele geçirebilirler. Fakat yalnız bizim cesetlerimiz taksim edilebilir. Ben canlı bir beden üzerinde ameliyat yapılmasına müsaade edemem".

Sultanın bu cevabına rağmen **Herzl** pes etmedi. Yahudi asıllı Macar Türkolog **Vambery** vasıtasıyla 17 Mayıs 1901'de II. Abdülhamid'in huzuruna çıktı. Ancak bu görüşmede Filistin'e Yahudi yerleştirilmesi meselesine hiç değinilmedi. Üstüne üstlük II. Abdülhamid, **Herzl**'i kabulünden önce Yahudiler'in Filistin'e girişi ve toprak satın almalarıyla ilgili kısıtlamaları da artırmıştı.

İSRAİL'İN KURULACAĞINI BİLDİ

Herzl, Yahudiler'in Filistin'e yerleşmesi için 1896 ile 1902 yılları arasında beş defa İstanbul'a gelmiş, ancak bütün tekliflerine rağmen bir netice alamamıştı. **Herzl**'in ölümünden sonra yerine geçen **David Wolffsohn** da girişimlerinden bir netice elde edemedi.

Yahudiler'in her türlü teşebbüslerine rağmen Filistin'e yerleşen Yahudi sayısı **Sultan Abdülhamid** döneminde 25-30 binde kalmışken, bölgenin Osmanlı'nın elinden çıkmasından sonra ise Filistin'e yüzbinlerce Yahudi yerleşti ve 1948'de İsrail'in kurulmasından sonra akmaya başlayan kan hiç durmadı.

II. Abdülhamid gelecekte neler olabileceğini anladığı için Filistin'e Yahudi göçünü engellemeye yönelik her şeyi yapmıştı. Nitekim **Sultan Abdülhamid**, Selanik'te sürgündeyken, Doktoru **Atıf Hüseyin Bey**'e 1911'de bu mesele ile ilgili olarak, "Para kuvveti her şeyi yapar. Yahudiler de bugün hükümet teşkil edecek değiller ya. Bu bir başlangıçtır. Gaye-i emeldir. Şimdiden işe başlayıp birçok sene hatta bin sene sonra maksatlarına muvaffak olabilirler ve zannederim ki olacaklardır da" demişti.

KANUNSUZLUK VE NAMUSSUZLUKTAN YÜKSELEN SON SİYONİZM

Siyonizm, bütün dünyanın belası. Bütün dünyanın sorunu. Çünkü yalanları, katliamları ve barbarlığına bütün dünyayı inandırıyor. İnanmayana da zorla dayatıyor. Efendi köle ilişkisini kurmuş dünyada. Avrupa'da yükselen bu barbarlık, önce Avrupa'yı köleleştirmiş. Uydurduğu yalanlara onu inandırmış. ABD'de en az 20 milyon yerli yok edildi. Stalin, Sovyetlerde 10 milyon etnik temizlik yaptı. Batılılar, "zenci köle ticareti" ile taşıdığı her bir köle için 10 köleyi katletti, ölüme terk etti. 10 ile 20 milyon arası köle taşındı. Buna göre 100 ile 200 milyon arası köle soykırıma uğramış. Osmanlı Balkanlar ve Kafkaslarda çekilirken 4.5 milyon civarında Müslüman katliama uğradı ve yollarda hastalıklardan öldü. Hitler, I. Dünya Savaşında 60 milyon civarında insanın canına kıydı. Bu katliamlar içinde Yahudiler holokostta 6 milyon civarında katledildi. Bu rakamları mukayese edin! Ölen toplumları ve insanları düşünün. Savrulan ve topraklarından atılan veya öldürülen insanlara bakın! Hiç birisi öne çıkmıyor. Herkes Yahudilerin holokostunu konuşuyor.

Siyonizm, Hitlerin yaptığı katliamlara özel bir ad koydu. Holokost dedi. Holokost, kurban verme ibadeti demek. Siyonizm, bu kelime ile bu katliamı tüm dünyanın "seçilmiş travması" haline getirdi. Bütün dünya her yıl Siyonizm'e sadece ağıt yakıyor. Onlarla ilgili filmler yapıyor, kitaplar yazıyor, travmadan bahsediliyor, katliam ve soykırım yaşadıklarına dair hafızalar tazeleniyor. Siyonizm'in bu kutlamaları bir dünya katliam hatırlama ritüeline dönüşüyor. Bununla da bitmiyor. Aynı zamanda Siyonizm önünde Yahudiler bir kurban, mağdur, mazlum olarak imgeleniyor. Bu dünya travma ritüeli ile Avrupa, siyonizme bağlılığını tazeliyor. Suçlu olduğunu hatırlıyor. Hristiyan günah bilinci, bütün seküler teorilerle canlandırılıyor. Bunun sonucunda da her yıl Siyonistlerden günah çıkartılıyor. Papazlarına koşmak yerine artık Siyonist tüccarlara, siyasetçilere, örgütçülere, lobilere, akademisyenlere koşuyorlar. Özel müzeler ve anma günleri ile destekleniyor bunlar. Bugün yine bunu yapıyorlar. Almanya, Filistinlilerin özgür konuşmasını engelliyor, Fransa İsrail Siyonizm'ine bağlılığını bildiriyor, Avusturya tam bir köle bilinciyle İsrail terör devletinin bayrağını dalgalandırıyor. Avrupa ruhu, Siyonizm önünde köleleşmiş vaziyette. İsrail katliamlarına selam durarak gösteriyor bunu. Demokrasi, hümanizm ve insan hakları ilkelerinin kurucu ruhunda yer alan AB, İsrail bombalarının Filistinli çocukların bedenlerini parçaladığı eylemlere onay veriyor.

Siyonizm, Avrupa'da üredi ve Avrupa'yı esir alıyor. Bu esaret sonucunda İsrail devleti doğdu. BM, baskı, dayatma ve yalanlarla bu terör devletini kurdu. Liberya, Filipinler ve Haiti devletleri tehdit edildi. ABD'de Siyonist lobi ve teşkilatların baskı, tehdit ve şantajları devreye girdi. Antisemitizmi ürettiler. Evet! Antisemitizm filozof Garaudy'nin çok iyi bir şekilde belgelediği gibi bir Siyonizm siyasetidir. Gerektiğinde Yahudi düşmanlığı yaptırtarak Yahudileri mağdur ve mazlum duruma düşürüyor. İsrail'in icadı için her çeşit yalanı ve zulmü kendi halkına karşı da çekinmeden yapıyor. Dünya Siyonist Teşkilatı Başkanı, 1958 tarihinde Cenevre'de yapılan Dünya Yahudi Kongresinde bakın ne diyor: "Açıkça yapılan antisemitizm azalışı, Yahudi varlığı için bir tehlike oluşturabilecektir".

İsrail terör ile kurulan bir devlet. Begin, bir çete şefi olarak yaptığı katliamlarla ünlüdür. Antisemitizm siyaseti ve zorla göç siyasetini uyguladı. Yahudilerin İsrail'e göç etmesi için gerektiğinde terör dalgaları üretti. Mesela Bağdat'ta ürettikleri terör dalgası aracılığıyla Yahudileri göçe zorladılar. Nitekim kısa sürede Irak'ta bir çok Yahudi İsrail'e göç etti. Haham Klausner, 1948 tarihinde düzenlenen Amerikan Yahudi Konferansında, "İnsanların Filistin'e gitmeye zorlanması kanaatindeyim... (Yahudi halkına) mümkün olan en konforsuz hayatın tattırılması gerekiyor" diyor.

İsrail, Siyonizm'den doğdu. Onun kurucu ruhundan besleniyor. Bu ruhta zorbalık, yalan, anti-semitizm, ırkçılık ve köleleştirme politikaları var. Politikaları kanunsuzluk ve namussuzluktan yükseliyor. Bunlardan akan barbarlık Mescidi Aksa'da, Bayram gününde ve ibadet anında Müslümanlara ateş, silah, bomba, hakaret ve ölüm olarak kusuyor. Siyonizm'e karşı köleleşmeye itirazı olan tek varlık İslam. Dünyayı köleleştiren düzenlerine meydan okuyan sadece Müslümanlar. Buna hayır diyen tek ülke Türkiye. Osmanlı'nın cihangir adaleti, son biçimiyle burada tecessüm ediyor. Köleliğe isyanın mefkuresi ve ruhudur bu. İsrail'e terör devleti diyor bu mefkure. Hem de en üst düzeyde, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın dilinden.

MESCİD-i AKSA'NIN SIRLARI

Kulu Muhammed'i bir gece Mescid-i Harâm'dan yola çıkararak, kendisine bazı mucizelerimizi gösterelim diye, çevresini kutsal kıldığımız Mescid-i Aksa'ya ulaştıran Allah, her türlü noksanlıktan uzaktır. O; her şeyi işiten ve her şeyi görendir."

Hazreti Muhammed'in, Müslümanların nihai kiblesi Mekke'deki Kâbe'den, ilk kiblesi Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya (Kelime anlamı en uzak mescit. Kâbe'ye uzak olduğu için böyle anılıyor) seyahati, Kur'an-ı Kerim'de İsrâ Sûresi'nin birinci ayetinde böyle geçer. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Kur'an tefsirindeki ifadelerle söylersek bu olağanüstü olay, İslami kaynaklarda 'gece yolculuğu' anlamına gelen isrâ kelimesiyle anılır. Bu yolculuğun tamamı ise 'yükselme vasıtası' mânasına gelen mirâc kelimesiyle ifade edilir.

Buhârî'nin el-Câmiu's-sahîh'inde yer alan hadislerle göre bir gece Hazreti Muhammed, Kâbe'nin avlusunda 'uyku ile uyanıklık arasında bir durumdayken' Cebrâil yanına geldi, göğsünü açarak kalbini zemzemle yıkadı, sonra Burak denilen bir binek üzerinde onu Kudüs'e götürdü. Hazreti Muhammed'i, burada önceki bazı peygamberler karşıladılar ve onu kendilerine imam yaparak arkasında topluca namaz kıldılar. Daha sonra semaya yükseltilen Hazreti Muhammed, semanın birinci katında Hz. Âdem, ikinci katında Hz. İsa ve Hz. Yahya, üçüncü katında Hz. Yusuf, dördüncü katında Hz. İdris, beşinci katında Hz. Harun, altıncı katında Hz. Musa, yedinci katında ise Hz. İbrahim ile görüştü. Müfessirlerin çoğunluğu miracı Hz. Peygamber'in hem bedeniyle hem de ruhuyla uyanikken yaşadığı bir olay olarak kabul ettiler. (Hz. İbrahim de oğlu İsmail'i kurban etme emrini rüyasında almıştı.)

Diyanet tefsirine göre, hem Hz. Peygamber'e hem de Müslüman topluma hitaben Mescid-i Harâm'a dönmeleri hususundaki emrin birkaç defa tekrar edilmesinden çıkan anlam ise şu:

"Şayet bütün bu buyruklara rağmen Müslümanlar, yine de Mescid-i Harâm'a dönmez de eskisi gibi Kudüs tarafına yönelirlerse, o zaman müşrikler ve münafıklar, "Muhammed gerçekten peygamber, ümmeti de vasat ümmet olsaydı hem kiblenin değiştirildiğini ilân edip hem de hâlâ eskisi gibi Kudüs'e yönelmezlerdi" diyerek bu tutarsızlığı inananların aleyhine delil olarak kullanabilirlerdi."

Rivayetlere göre, Hicret'in birinci yılında (Miladi 622), Medine'deki Müslümanlar yaklaşık 16 ay boyunca Mescid-i Aksa'ya yönelerek namaz kıldılar ve burayı kible olarak kabul ettiler. Mescid-i Harâm'la ilgili ayetlerin inişiyle Mescid-i Aksa, kible olmaktan çıktı.

'MESCİD-İ AKSA'YI MÜJDELEYEN AYET'

İsrâ Sûresi'nin birinci ayeti, Mescid-i Aksa'yı müjdeleyen ayet olarak da kabul ediliyor. Zira ayetin indiği tarihlerde Kudüs'te eski mâbed (Süleyman Mâbedi) ortadan kaldırılmıştı ve Mescidi Aksa da henüz inşa edilmemişti. Buna karşın müfessirlerin tamamına yakını, bu ayette kast edilenin Kudüs'teki Süleyman Mâbedi olduğunda müttefiktir. Hatta İbn Âşûr, ayette Hz. Muhammed'in ümmeti tarafından eski mâbedin yeniden inşa edileceğine bir işaret bulunduğunu kanaatindedir.

Nitekim Mescid-i Aksa -sonraki bir dönemde- Kudüs'ü alan Halife Ömer zamanında, 638 yılında inşa edildi. Ve derken 705-715 yılları arasında Emevi Halifeliği zamanında yenilendi. Yapıya Mescid-i Aksa ismi, Abdülmelik bin Mervan tarafından verildi.

Mervan'ın, 687'de Kubbetü's-Sahra'yı da içine alan 'Harâm Alanı'nın inşaatına başladığı ve 691'de tamamladığı kaynakların ortak görüşüdür. Kubbet-üs-Sahra, Kible Mescidi ve sayısız iki yüze ulaşan birçok esere sahiplik eden bir yer. Kubbet-üs-Sahra'nın üzerine kurulduğu kaya, bu tepenin en yüksek noktası

olarak kabul ediliyor. Muammer Gül'ün 'İslam Sanatının ilk şaheseri Kubbetü's-Sahra' adlı akademik çalışmasında Kudüs'ün üç din için önemi şu cümlelerle anlatılıyor:

"Bazı şehirler adeta mabetlerle özdeşleşmiştir. Bu tür şehirlerin başında Kudüs gelmektedir. Kudüs, üç semavi dinin kutsal merkezi olmasından dolayı, bu üç dinin en güzel mabedlerine sahip olmuştur. Bunlar Yahudilerin Süleyman Mabedi, Hristiyanların Kutsal Mezar Kilisesi ve Müslümanların Kubbetü's-Sahra'sıdır."

YAHUDİLER'İN 'KADİM HİTLER'İ

Mescid-i Aksa, Doğu Kudüs'ün eski şehir bölgesinde Tapınaklar Tepesi olarak bilinen alanda yer alıyor. Yüzölçümü yaklaşık 144 dönüm olan bu alanda eskiden Süleyman Tapınağı bulunuyordu.

Tarihi verilere göre Kudüs şehrine gelerek yerleşen ilk topluluk Milattan Önce 3000 ve 1500 yılları arasında hüküm sürmüş Yebûsiler idi. Kudüs şehri daha sonra Firavunlar'ın yönetimine geçti. (M. Ö. 1550-1000).

Milattan Önce 995 senesinde ise Davut ve İsrailoğulları Kudüs'ü fethetti. Davut'tan sonra şehrin yönetimi oğlu Süleyman'a geçti.

Süleyman Tapınağı, Süleyman'ın hükümdarlığı döneminde Milattan Önce 957'de tamamlandı. Ancak bu mâbed, 586 yılında Kudüs'ü ele geçiren Babil'in diktatör hükümdarı II. Nabukadnezar tarafından yıkıldı. O dönemde Yahudiler için kutsal olan bu mâbedi yıktırmakla kalmayan II. Nabukadnezar, daha ötesini de yaptı ve Yahudiliği yeryüzünden silmek için binlerce Musevi'yi öldürdü, esir aldı, sürgüne gönderdi. Bu yüzden Yahudiler için tarihteki ilk soykırımcının, 'kadim Hitler'in Nabukadnezar olduğu iddia edilebilir.

Zira Nabukadnezar, tarihteki ilk ve tek Yahudi devletini, Yahuda devletini ortadan kaldıran, ayrıca Tevrat'ı da yaktıran hükümdardır. Bu yönüyle Nabukadnezar, yalnızca Yahudi metinlerinde değil, İslami kaynaklarda da zalim bir kral olarak geçer. Hatta İslami kaynaklarda 'Ne kadar yaşarsan yaşa, ne kadar çok büyük krallığın olsa da 'Ben ne kadar büyük kralım, her şeyi ben yaptım, bu krallığı ben yarattım' diyerek öncesinde Nemrut gibi bir örnek olmasına rağmen ders almayan insanoglunun hâşâ kendini Tanrı ilan eden sapkınlığının sembolü 'Buhtunnasr' olarak anılır.

SİYONİSTLER 'ÜÇÜNCÜ TAPINAK' EFSANESİNİ KULLANIYOR

Tapınaklar Tepesi, Yahudi Eskatolojisi'nde (dünyanın sonu ile ilgilenen akım) çok önem verilen bir bölge. Çünkü inanışlarına göre Mesih'in gelmesinden önce buraya Üçüncü Tapınak'ın inşa edilmesi planlanıyor. Ortodoks Yahudiler buna inanıyor ve Siyonistler de, Üçüncü Tapınağın inşa edileceği söylentileriyle bunların inançlarını sömürüyor.

Bu arada Mescid-i Aksa'nın Müslümanlar için önemini azaltmaya çalışan tezlerin ortaya atıldığını da yeri gelmişken belirtelim. Mesela ilk kiblenin Mescid-i Aksa değil de Ürdün'ün Petra kentinde yıkılan Al-Lat adlı bir tapınak olduğunu ileri sürenlerin bulunduğunu hatırlatmakta yarar var. Bu iddianın sahibi, İngiliz asıllı Kanadalı arkeolog Dan Gibson. 1956 doğumlu Gibson'ın kökeninde Yahudilik olmasa da, nihayetinde bu tezin, Mescid-i Aksa'nın, hatta Kâbe'nin Müslümanlar için önemini azaltmaya çalışan bir nitelik arz ettiği gönül rahatlığıyla ileri sürülebilir.

Kudüs'ün; Yebûsiler, İsrailoğulları ve Babiller'den sonra kimlerin eline geçtiğiyle devam edelim. 1099 yılında, Birinci Haçlı Seferi sırasında Haçlılar Kudüs'ü ele geçirdiler ve sadece Mescid'i tahrip etmekle kalmayıp, adını da Süleyman Mâbedi olarak değiştirdiler. Haçlılar Mescid-i Aksa'yı ilk olarak Krallık Sarayı ve ardından ise 'At Ahır'ı olarak kullandılar.

1119 senesinde Mescid-i Aksa tamamen Tapınak Şövalyeleri'nin merkezi haline geldi. Bu evre boyunca Mescid bir tapınağa dönüştürülecek şekilde değişikliklere uğradı.

Tapınakçılar'ın o dönemde yaptıkları bugünkü Evanjelistler'in, Yahudilik yanlısı politikalarıyla örtüşüyor. Tarih boyunca Hristiyan ezoterik tarikatları Yahudilerin İslam'la savaşında Yahudilerin yanında yer almış. Haçlı Savaşları döneminde de birlik içinde hareket ettiler. Kronolojik olarak devam edelim: 1187 yılındaki kuşatma ertesinde Selahaddin Eyyubi, Kudüs'ü Haçlıların elinden geri almayı başardı ve Mescid-i Aksa'da önemli birçok düzenleme ve restorasyon gerçekleştirdi. Mescid'in yeniden Müslümanların ibadetine açılabilmesi için Selahaddin, Haçlıların mescitteki kalıntılarını temizledi, Mescid'in zeminini değerli halılarla döşetti.

Osmanlılar ise Kudüs'e 1516 yılından 1918'e kadar hükmettiler. Kanuni Sultan Süleyman, Kudüs'te gerçekleştirdiği inşaa faaliyetlerinin yanı sıra Mescid-i Aksa'ya da önemli ilavelerde bulundu. Kubbetu's-Sahra'nın tüm pencereleri ve dört kapısından üçünü yenileyen Süleyman, Silsile Kubbesi'ni restore ettirdi, Kale Camii'ne 1531 yılında bir minare yaptırdı. Sultan Süleyman'ın Mescid-i Aksa'da gerçekleştirdiği en önemli inşaa faaliyeti ise, günümüzde de Aksa Harem Bölgesi'nin sınırlarını oluşturan ve bir kısmı Aksa'nın surları olarak hizmet veren şehir surlarını yenilemesi oldu.

İSRAİL KURULDUKTAN SONRA SALDIRILAR ARTTI

Mescid-i Aksa, İsrail devletinin kurulmasından sonra daha çok saldırıya uğramaya başladı. Mescid-i Aksa'ya 20. Yüzyıl'ın ikinci yarısında düzenlenmiş pek çok saldırı var. Ya bireysel teröristler tarafından ya da İsrail devlet terörüyle...

22 Ağustos 1969 sabahı Mescid-i Aksa, radikal bir Hristiyan olduğu belirtilen Denis Michael Rohan adlı saldırganın gerçekleştirdiği bir kundaklamaya maruz kaldı. Rohan'ın saldırısı neticesinde Kible Mescidi'nin doğu bölgesindeki giriş tamamen yıkıldı.

Rohan, yakalandıktan sonra verdiği ifadede, kundaklamanın, Yahudilerin Tapınak Tepesi'nde bulunduğuna inandıkları Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşasını kolaylaştıracağını ve bunun da Mesih'in ikinci gelişini hazırlayan yol olarak gördüğünü söyledi.

Rohan'ın Tanrı'nın Kilisesi adlı bir Hristiyan tarikatına mensup olduğu belirtildi ama Yahudi olduğu yönünde doğrulanmamış iddialar da var.

Rohan, günümüzde Norveç katliamcısı Breivik ve Yeni Zelandalı terörist Tarrant gibi İslamofobik bir Hristiyan olarak Yahudilere hizmet eden biriydi. Evanjelistler de, Mesih'in gelişini hızlandıracakı gerekçesiyle Yahudilere hizmet etmiyor mu!

KAZILAR MESCİD-İ AKSA'YI TEHDİT EDİYOR

Yahudiler'in ilk Hitler'i olan Nebukadnezar'a bakışlarına gelem. Nebukadnezar, her ne kadar Tevrat'ta bir tür 'genocide'in, ayrıca esaret ve sürgünün sorumlusu olarak görülse de, Yahudiler bunu, sadakatsizlikleri yüzünden tanrı tarafından cezalandırılmalarının bir tezahürü olarak da algılıyorlar.

Mezkûr kral, Tevrat'ın beşinci kitabı Tesniye'de İsrail'in baş düşmanı ve İsrail halkına en fazla zulmeden kişi olarak betimlenirken, Daniel kitabındaysa aksine kınanmaz ve Mescid-i Aksa'nın atası olan kutsal mâbedin yıkılmasından da sorumlu tutulmaz.

Tesniye'ye, yani Yahudiler'in esas kabul ettiği İbranice ve Aramice yazılmış Eski Ahit'in beşinci kitabına Yunanca'da 'ikinci' anlamına gelen Deuteros ve 'yasa' anlamına gelen nomos kelimelerinden türemiş Deuteronomy kelimesinin neden layık görüldüğü ise bilinmiyor. Yani Yahudiler bile orijinal kabul

ettikleri kutsal kitaplarının bir bölümünü ikincil yasa olarak mı görüyorlardı! Burası tartışmaya açık.

Yahudi öğretilerine göre ikinci büyük peygamber olan Yeremya (İslami kaynaklarda da peygamber olarak geçiyor), Nabukednezar'ın işgali üzerine önce Mısır'a kaçar, ardından da her nasılsa İrlanda'ya gider. Kendisi de bir mason olan Cihangir Gener'in *Ezoterik Öğretiler Ansiklopedisi* adlı kitabına göre Hanokçu geleneğe sahip İrlanda'nın Operatif ve ardından da Spekülatif Masonluğa ev sahipliği yapmış olması rastlantı değildir.

Nebukadnezar'ın Süleyman Tapınağı'nı yıktırmasından sonra Mescid-i Aksa'nın bulunduğu alanda bir mâbed daha yapıldı. Milattan Önce 538'de Yahudilerin Kudüs'e tekrar dönmelerinden sonra inşa edilen ikinci tapınak da Milattan Sonra 70'te Romalılar tarafından yıkıldı. Geriye sadece 'ağlama duvarı' kaldı. (Yahudilik'te büyük peygamberlerin ikincisi kabul edilen Yeremya'nın 'ağlayan peygamber' olarak geçmesi de manidardır.)

Toparlarsak... Kudüs'ün bütünü için; Haçlı Seferleri'nden de anımsayacağınız üzere Müslüman-Hristiyan ve Yahudiler arasında üçlü bir çekişme söz konusudur ama Mescid-i Aksa, giderek Tapınaklar bölgesi Müslümanlarla Yahudilerin tarihsel anlamda spesifik çekişme alanıdır. İsrail güvenlik güçleri, bir yanda Aksa'da ibadet eden Müslümanlara saldırırken, bir yandan da İsrail devleti bölgede arkeolojik kazılar yürütmeye devam ediyor. Hatta Mescid-i Aksa'nın altına bir tapınak yaptılar bile. Müslümanlar -haklı olarak- Aksa altındaki kazıların ve açılan tünellerin Mescid-i Aksa'nın yıkılmasına neden olacağını söyleyerek bu kazılara karşı çıkıyorlar.

SİYONİSTLER 'LAİK DEVLET' İSTİYORDU

Eğer İsrail bir din devleti ise (ki Siyonizm'in babası Theodor Herzl laik bir Yahudi devleti hayal etmişti ama David Ben Gurion'a kurdurulan ülke bir din devleti oldu) bu devletin dini, kültürel kodlarını çözmeden, onunla sadece siyasi ve askeri alanda mücadele yürütmek, hep eksik kalacaktır. Hatta 'düşman' tanımak, onunla mücadele edebilmenin olmazsa olmaz şartıdır. Yahudiler -misal bizim yüzyıllardır barış içinde yaşadığımız vatandaşlarımız- bir dinin inananları veya bir ırk olarak asla 'düşman' değildir. Ancak Arz-ı Mev'ud (Tevrat'ta İsrailoğulları'na vad edilen topraklara verilen isim) hülyalarıyla Yahudi emperyalizmi peşinde koşanlar ve Siyonistler, Türkiye başta olmak üzere tüm Müslüman ülkelere 'düşman'dır. Çünkü eski imparatorluktan gidenler şöyle dursun, mevcut topraklarımızda bile gözleri var.

Ramazan'ın son günlerinde ve bayramda; Kudüs'ü tarihte kim bilir kaçınıcı kez ve yakın tarihte ise yine, yeniden kana bulayan İsrail devleti, Mescid-i Aksa'nın eski surlarını, yıkılan Süleyman Tapınağı ile yok eden Nabukednezar'dan farklı davranmıyor. Gerçi ona iyi mi, yoksa kötü mü bakmaları gerektiğine bile tam karar verememişler. Hatta Daniel kitabındaki Nabukednezar söylemleri, bir tür Stockholm Sendromu'na ya da zulmedenine âşık olma durumuna bile işaret ediyor. Hâlbuki adam, soykırım denilen şeyin modern anlamda mucidi olan Hitler'in düpedüz kadim atası.

Kimi Yahudiler, sıklıkla anıldıkları Kuran'da bile vaktiyle üstün kıldıkları belirtildiği için böbürlenirler. Kuran'da 41 kere İsrailoğulları denmesinin temel hikmeti, onların mazisinde ibretlik kıssanın daha fazla olmasıdır.

Mescid-i Aksa'nın sırlarına erişmekten, mesela İsrâ Sûresi'nin birinci ayetini bile anlamaktan 'uzak' oldukları için ibretlik kıssalarına yenilerini eklediler, ekliyorlar. İbret, sır ne dersiniz deyin, şifre de burada değil mi zaten. Hemen yanı başlarındaki bir kutsal mekânın sırrından 'çok uzakta', 'en uzakta' olmaları...

KUDÜS ÖLMEMEYCEK, **ASLAN DÜŞTÜĞÜ YERDEN KALKACAK...**

Yahudilerin hedefi, Arz-ı Mev'ûd yani Vadedilmiş Topraklar. Fırat ve Dicle arası ve ötesi...
Bunun gerçekleşmesi, Türkiye'nin güneyi dâhil yarı kıta görünümündeki Arabistan Yarımadası'nın kuzeyinin fiilen Yahudi egemenliğine girmesi demektir. Buna Mekke ve Medine'nin kalbini oluşturduğu Hicaz yöresi de dâhildir!

KUDÜS, BİTKİSEL HAYATTA AMA ÖLMEMEYCEK!

Ne demek bu, peki?

İslâm dünyasının intiharı demektir, tarihten silinmesi yani! İki asır önce tarihten çekilmişti İslâm dünyası, şimdiyse tarihten silinme tehlikesiyle karşı karşıya... Ama tarihten silinmeyecek!

Burası, Latin Amerika'nın ve Asya'nın sadece içe dönük yoğunlaşma ve derinleşme yaşayan bir kanadı kırık medeniyetlerinin kolay teslim alınabilir, kırılğan, korunaksız dünyası değil.

Burası, önce olabildiği ölçüde içe, öze, sonra da göklere açılan hem iç'in hem dış'ın titreşim alanlarında aynı anda nefes alıp veren, gidip gelen, fokur fokur kaynayan, her dem diri her dem diriltici çok katmanlı, dirençli ve delişmen dünyası yeryüzü coğrafyasının.

İçini imar ederek dışını inşa eden, ardından insanlığı ve varlığı ihya ederek kendine getiren bütün medeniyetlerin kavşak noktası, mülk âleminde melekût âlemine kanat çırpın aşkın / metafizik zirvesi.

Kudüs, işte bu kavşak noktasının nümûne-i imtisâli, en kâmil misâli(ydi) dârü'l-İslâm'ın atan kalbi iken...

Şimdi kalbi, bitkisel hayatta; durmaya ramak kalmış durumda İslâm âleminin. Kudüs, esir çünkü. Kudüs öksüz çünkü. Kudüs yaralı, bir kanadı kırık çünkü.

Ama kimsesiz değil Kudüs.

Bitkisel hayatta ama ölmemek için direniyor.

Kudüs ölürse, İslâm âlemi ölür, tarihten silinir.

İslâm âleminin ölmemesi için, Kudüs'ün kalbi dirilmeli ve insanlığı diriltilip kendine getirecek uzun soluklu bir yola çıkmaya hüküm giymeli Kudüs...

KUDÜS'Ü İSTANBUL KENDİNE GETİRECEK YENİDEN!

Kudüs'ü, İstanbul kendine getirebilir. Kudüs'e İstanbul kol kanat gerebilir.

İstanbul kendine gelir de ayağa kalkabilirse yeniden...

Hiç şüpheniz olmasın ki, kendine gelecek İstanbul, dün olduğu gibi yarın da hem İslâm âlemini kendine getirecek ve ayağa kaldıracak hem de insanlığa adalet, hakkaniyet ve medeniyet dağıtacak...

Aslan düştüğü yerden kalkacak.

İstanbul'u bekle ey Kudüs! İstanbul'un toparlanmasını ve seni, beni, hepimizi toparlayacak fikir, zikir ve oluş çilesini tamamlamasını...

İslâm âlemi tarihten çekildi; yaşıyor mu sanki, demeyin! Tarihten çekildi ama tarihten silinmedi, ölmedi.

Ölmeyecek...

Küllerinden doğacak yeniden.

Bu kez bütün insanlığı diriltici hakikat medeniyeti yolculuğunu gerçekleştirmeye koyulacak...

Şu hâliyle bile Yahudi zulmüne ve emperyalizme direnen tek coğrafya, merkezinde Filistin'in, daha geniş düzlemde

ise stratejik olarak merkezinde Türkiye'nin bulunduğu İslâm coğrafyası sadece.

Filistin direnişi, sadece Filistinlilerin değil insanlığın haysiyetini koruyan bir direniştir.

İnsanlık, insan olma ve insan kalma haysiyetini ve husûsiyetini Filistinlilere borçludur! Filistin'lere yani çilekeş Müslümanlara!

Filistin'de çocukları katlediyor İsrail'in ruhsuz kâtilleri.

Kundaktaki masum bebekleri, sokaktaki günahsız çocukları!

Yer gök inliyor masumların âhlarıyla, yüreği yangın yerine dönen anaların çığlıklarıyla...

Zulmün zifiri karanlığı bu!

Şafağın atacağı ân'a az kaldı...

ASLAN, DÜŞTÜĞÜ YERDEN KALKACAK, HAKİKAT BAYRAĞINI DALGALANDIRACAK...

Şafak atacak...

Aslan, düştüğü yerden kalkacak: İstanbul ayağa kalkacak.

Filistin, direnişin kalesi.

İstanbul, dirilişin kulesi.

Türkiye, kimsesizlerin kimsesi, mazlumların sesi, zorbaların kartal pençesi.

Ses geçirmeyen duvarı.

Dirilişin ön açıcı, yılmaz, yıkılmaz neferi.

Özetle... Türkiye, bin yıl tarihte oynadığı, kurucu, konumlandırıcı ve koruyucu rollerini yeniden oynayabilecek sosyal ve rûhî / psiko-kültürel dinamizme kavuştuğu için Siyonistlerin güdümündeki küresel Yahudi kapitalist gücünün önündeki gerçek tarihî ve kültürel direnç duvarıdır.

Ruhunu İslâm'ın yoğurduğu Türkiye aşılmadan Siyonistler bu toprakları nihâî olarak işgal edemeyecek, buradaki halkları köleleştiremeyecekler!

İsrail katliamına en güçlü, en sahici tepki Türkiye'den geldi: Bu ülkenin Müslüman halkı, salgın-malgın demedi, gece gündüz demedi İsrail Konsolosluğu'nun önünde demirledi!

Bu ülkenin müslüman halkının yangın yerine dönen yüreği, hem manevî olarak mazlum Filistin halkının yanında olduğunu gösterdi hem de Türkiye'nin adım adım gelişini besledi...

Türkiye'yi devre dışı bırakmak, one minute'le başlayan liderlik rolünü bitirmek için İran kurtarıcı olarak hazırlanıyor...

Fakat artık çok geç...

Türkiye, maddî bakımdan, savunma sanayii bakımından bağımsızlığını ilan etmek üzere...

Sırada manevî (eğitimde, düşüncede, kültürde, sanatta, medyada) tam bağımsızlığına giden uzun soluklu medeniyet tasavvuru yolculuğu var...

Üstad Necip Fazıl'la çıkılan yolculuk, alttan alta derinleşerek, gelişerek ve kökleşerek sürüyor...

Bu yolculuk kıvamını bulacak, öncülerini ve eserlerini çıkaracak, önümüzü açacak inşallah...

Biz, geleceğiz... Biz gelince, emperyalistler defolup gidecek!

Biz, "bekleneniz". Filistin'deki genç şehidin tabutuna sarılan Türk bayrağı, bizim "beklenen" olarak görüldüğümüzün çarpıcı semiyolojik göstergesidir. Bütün azmanlıkları, azgınlıkları ortadan kaldıracak, insanlığa yeniden insanca, hakça bir dünya kuracak hakikat medeniyeti yolculuğunu biz armağan edeceğiz...

Yusuf KAPLAN / Yeni Şafak / 16 Mayıs 2021

SULTAN ABDÜLHAMİD'İN SİYONİSTLERE OYNADIĞI OYUN

Siyonizmin kurucusu Theodor Herzl, Avrupa'da zulüm görmekte olan Yahudi halkı için Filistin'den bir toprak parçası koparmak amacıyla yıllarca eşliğini aşındırmıştır Yıldız Sarayı'nın.

Önce sarayın danışmanlarından Kont Nevliniski aracılığıyla teklifini iletmeyi başarmıştı Sultan'a. Avrupalı zengin Yahudiler 20 milyon sterlin olarak tahmin ettikleri Osmanlı'nın dış borcunu ödeyecekler, buna karşılık göç etmelerine izin verilecek ve Filistin topraklarından kendilerine bir yurtluk yer verilecekti.

Bizzat Herzl'in hatıralarına göre Sultan II. Abdülhamid şu zehir zemberek sözleri bir tokat gibi çarpmıştı:

“Ben bir karış dahi toprak satamam, zira o bana değil, halkıma aittir. Onlar bu İmparatorluğu kurup kanlarıyla mahsuldar kıldılar. Onu bizden koparılmadan önce kanımızla bir kere daha sulamayı biliriz. Ancak cesedimiz parçalara ayrılabilir. Vücudumuzun canlı canlı kesilip biçilmesine razı olamam.”

İşin esası şuydu ki, iddia ettiği gibi zengin Yahudiler Herzl'in kapısının arkasına çuvallarla para yığmış değildi; Abdülhamid de hafiyeleri vasıtasıyla bu durumu öğrenmişti zaten. Blöf yapıyordu Herzl; Sultan da bunu biliyor ama Siyonistlerin Avrupa içinde palazlanmalarından ve kendisine yeni bir pazarlık kapısı açmalarından içten içe memnuniyet duyuyordu. Yeni bir enstrüman geçmişti eline.

Bunun için toprak satın alma tekliflerini reddetmişti ama Herzl'in sonraki projelerini dikkate alır görünmüştü. Bu defa Herzl teklifini Osmanlı'yı kalkındırmak ve Düyun-ı Umumiye belasından kurtarmak gibi bugünkü yabancı sermayenin getirilmesine benzer rasyonel bir kılığa büründürmüştü. Avrupalı Yahudi sanayiciler Osmanlı ülkesine yatırım yapacak, ülkeyi, bu arada Filistin'i kalkındıracaklardı. Üstelik borçlarını ödemesine yardımcı olarak Düyun-ı Umumiye'yi feshettireceklerdi. Buna karşılık tek şart olarak, Yahudilerin Filistin topraklarına resmen yerleşmesine izin verilmesini istiyorlardı.

Abdülhamid bir karşı teklif getirdi: Yahudiler, Osmanlı'nın 30 milyon sterlin tutarındaki dış borcunu ödemek üzere bir konsorsiyum (syndicate) kuracaklardı. Buna karşılık olarak, Osmanlı topraklarına yerleşmelerine izin verilecek fakat geldikleri ülkenin vatandaşlığından çıkarak Osmanlı tebaası olacaklardı. Asıl vurucu şartsa sona saklanmıştı: Yahudiler toplu olarak Filistin'e yerleşemeyecek, kitlesel yerleşmelerine izin verilmeyecek, değişik bölgelere dağıtılacaklardı; beş aile şuraya, beş aile oraya.

Herzl'in oyunu bozulmuştu. Onun bütün davası ırkdaşlarını Filistin'e yerleştirme planı üzerine kuruluydu. Bunu asla kabul edemezdi. Teklifimiz padişaha yeterince cazip gelmedi herhalde, diye düşündü. Daha fazla para

toplamak için Avrupa'ya geri döndü. Ne ki paralı Yahudiler Sultan'dan Yahudilerin göçüne izin veren resmî bir berat almadıkça kesenin ağzını açmaya yanaşmıyorlardı. Abdülhamid ise ne Filistin'e göçe izin veriyordu, ne de parayı görmeden resmî bir kabule yanaşıyordu. Mesele kilitlenmişti.

Nihayet Herzl 1902 Temmuz'unda ani bir telgrafla çağrıldı İstanbul'a. Bu defa Herzl'e yüz veren yoktu. Bunun üzerine Herzl, Filistin şartından vazgeçti, Mezopotamya'ya (Hayfa dâhil) bir Yahudi göçüne resmen izin verildiği takdirde dostlarının Fransızlarınkinden daha iyi bir teklifte bulunabileceklerini bildirdi saraya. Pazarlık kızıışmıştı.

Ne var ki, eskiden kendisine kese kese ümit dağıtan saray bendegânı nedense artık yüz vermez olmuştu. Sözleriyle destekler görünüyor ama eylemleriyle başka yöne baktıklarını gösteriyorlardı. Sonunda Herzl, piyon olarak kullanıldığına acı bir şekilde tanık oldu. Saray, işi Fransızlara vermişti. Herzl ise Fransızlara karşı pazarlığı kızıştırmakta kullanılmış, anlaşma yapıldığı için de artık yüzüne bakan kalmamıştı.

Abdülhamid yine oyununu oynamıştı.

Herzl'in hatıra defterinde Osmanlı sayfası kapanıyor, İngiltere sayfası açılıyordu. Çantasını toplarken not defterine şunları yazacaktı: “Türkler gün gelecek, dilenci durumuna düşecek ve dizlerime kapanıp yalvaracaklar.”

ŞİİRİMİZİN BİLE SESİ ÇIKMIYOR

Bizim oralarda, -muhtemelen başka yerlerde de öyleydi- şoförler, acısı olanın evinin yakınından geçerken arabalarının teybini kapatırlardı. Hüzne saygının bir alametiydi bu, birkaç sene sürerdi. Hala öyle yapıyorlar mı biliyorum.

Hüzün bu kadar yakınımızda. Taze acılar bu kadar yakınımızda.

Yakınımızda mı, içimizde mi?

Büyük laf etmek kolay. Söyle gitsin.

Gitsin de, benim büyük laf edesim yok.

Ne desem, ne etsem, Filistin'in başına düşen ateşin yanında boş kalır.

Böyle bir durumda şarkı, türkü bahsine girmek içimden gelmedi.

Belki şiir, münasip bir lisan ile...

"Ve Kudüs şehri.

Gökte yapılıp yere indirilen şehir."

Üstad Sezai Karakoç'un Alın yazısı Saati'nden.

Mustafa Özel, şiirin 1979'da yazılmış olabileceğini yazıyor. (Makas dergisi, Nisan-Mayıs 2019, sayı 7.)

"Ve yatırlar patır patır kaçıyor geceleri"

"Tuz heykele dönüşmemek için Tanrı gazabıyla

Susmuş minarelerin azabıyla"

"Ve Kudüs şehri.

Artık yer şehri, toprak şehri.

Bakır yaprakların, çelik göğdelerin, acımasız yüreklerin

Demir köklerin, tunçtan ve uranyumdan dalların.

Kurşundan çiçeklerin şehri.

Gülle kusuyor ana rahmi

Bomba parçalıyor beynini bebeğin

Tanklar saldırıyor evlere bir anda ev yok tank var

Uçak var gök yok uçak var"

Sezai Karakoç'un daha eski Filistin şiirleri var.

Ancak bu şiir, içinde Kudüs olan Türkçe şiirlerin en güzelidir.

40 yılı olmuş yazılalı. Bugün yazılmış kadar yeni.

Bugün yazılmış gibi yeni olması, şiir için iyi.

Bizim için kötü.

Elimin altında Nizar Kabbani'nin 'İşgal Altında'sı var. (Rey Yayınları. Kayseri. Hala duruyor mu Rey Yayınları?) Çevirisini Turan Koç'la İbrahim Demirci yapmış.

Nizar Kabbani'nin şiirlerini bu sütunda andığımı iyi hatırlıyorum.

Fakat o günlerde "İşgal Altında" elime geçmemişti.

"Sende Muhammed'i Yesuğ'u aradım

Ey Kudüs ey peygamberler kokusu

Ey yerin göklere en yakın avlusu"

(Burada Yesuğ'un İsa Aleyhisselam'ın Hristiyan Arapların dilindeki adı olduğunu hatırlatalım.)

"Ey yerin göklere en yakın avlusu."

Bu mısra "Gökte yapılıp yere indirilen şehir" in kardeşidir.

Hayır, biri ötekenden mülhem anlamına değil.

Şair duyarlığının şehre birbirine yakın yerlerden yaklaştığının göstergesi.

'İşgal altındaki toprağın ozanları'nda Filistinli şairleri selamlıyor Nizar Kabbani. Dışarıdakileri, Filistin davasına uzak duranları keskin bir dille hırpalıyor.

"Biz yıkılmış ozanlar/Biz tarih gurbetçileri/Acı çekenler adına/Sizden öğreniyoruz/Nasıl bıçak gibi çekilir sülüs harf biçimleri"

"Bizde şiir/Bir derviştir sallanan zikir halkalarında/Ama ozan ayakkabılar yapıyor sarayın kralına/Ozan dudakları buruyor şimdi/Paltosunu tutuyor güçlünün/İçkiler boşaltıyor onun kadehine/Ozan buruyor sözcükleri şimdi/Hadımlaştırıyor düşünceleri"

"Mahmud el-Derviş selam sana/Tevfik el-Zeyyat selam sana/Ey Fadva Tukan selam sana/Ey kalemlerini sıcak kaburgalarında yontanlar/Sizden öğreniyoruz/Nasıl ateşlenir sözcüklerde bomba"

"Seğirtenler"de 1993'te Yaser Arafat'la İzak Rabin arasında imzalanan Oslo anlaşmasına şiddetli bir eleştiri var. 2 Ekim 1995'te Al-Hayat gazetesinde yayımlanmış.

"Bir sardalye kutusu bıraktılar/Bize Gazze denilen/Eriha adında bir kuru kemik/Filistin denilen otelin/Ne tavanı var ne sütunu/Bize bıraktıkları, kemiksiz beden/Parmaksız el"

Şiirle çizilen resimler böyle.

Hepsi yaralı, hepsi yanık, yıkık.

Birkaç yüz kilometre güneyimizde Kabbani'nin sardalye kutusuna benzettiği Gazze hala bombalanıyor.

Bizim birkaç yüz kilometre güneyimizde, Mısır'ın hemen yanında, Ürdün'ün karşısında, Suriye'nin az ilerisinde...

Biz birbirimizle meşgulüz.

Şiirimizin bile sesi çıkmıyor. Nizar Kabbani'nin eleştirdiği yerlerdeyiz.

Ne yapabiliriz?

Hiçbir şey yapamıyorsak... Bari bu şiirlerin ve bütün Kudüs şiirlerinin mazide kalmış hüznü hatıralar olarak yad edileceği zamanların gelmesi için dua edelim.